

Занадто вже! Чим дихати нема!

Михайло Старицький

Занадто вже! Чим дихати нема!
Затягнуто арканом наші шиї...
Панує зло, закублилась пільма..
Терпець урвавсь, – але бринять надії...

Ой люде мій! Не жди ти ні чудес,
Ні милості від того, що катує;
Не досягне твій стогін до небес,
І молитви твої гарячі – всує!

Надійся лиш на себе і свій дух
Скріпляй, зміцняй в братернім поєднанні,
Аби вогонь у грудях не потух,
А ще збуяв на лютім катуванні...

Ет, глупа ніч не буде вікувать,
Потрухнуть геть в ярмі державнім снози;
Життя несе непереможну статъ,
Воно і нам колись осушить сльози.

О, вірю я, що з'явиться вона,
Загублена, сподівана воля, –
У промені, як пишная весна,
В вінку з квіток ріднесенького поля,

Зо світочем-зорею на чолі,
З ухмилкою несказаної вроди...
І відітхнуть натруджені, малі
Під прапором любові, правди, згоди!